

La tribuna

El vestit nou de l'emperador

La política actual d'alguns mandataris és un vestidor ple d'interessos personals

CARLES

Perea

Hi ha **ans Christian Andersen** va publicar l'any 1837 un conte anomenat *El vestit nou de l'emperador*. Aquest, i tal i com recullen els cercadors virtuals, va ser adaptat a diversos formats pel seu èxit; incloent una òpera satírica, una pel·lícula de dibuixos animats i algunes cançons. A més d'aquest flamant èxit, el títol del conte ha esdevingut una expressió comuna en la nostra societat i en molts contextos. Tal és així que jo mateix l'he volgut adoptar per a l'encapçalament d'aquest article.

Hi haurà gent que potser no ha tingut l'oportunitat de veure la pel·lícula o l'adaptació infantil que va fer **Roser Capdevila**, autora dels dibuixos animats *Les tres bessones*, d'aquest conte amb un bon missatge de rerefons. El recomano per als que tinguin petits a casa. L'argument consisteix bàsicament en l'obsessió d'un emperador (en el nostre cas i realitat, també ho podríem aplicar al

terme emperadriu), per demostrar el seu poder a través del luxe i l'aparència. De fet no és d'estranyar que la cadira pública, la mateixa a la que seia l'emperador i la que genera canvis de roba per a actuals mandataris, com ara del vermell al lila i d'aquest al taronja, generi en molts aquesta compulsivitat obsessiva; totalment aliena a la sobirania popular.

L'EMPERADOR d'**Andersen** va encarregar a dos sastres el vestit més fi del món a canvi d'una gran recompensa. Els dos sastres el van enganyar, dient-li que el vestit estava fet d'una tela màgica que era invisible per als estúpids. L'emperador es va emprovar l'inexistent vestit i no es va atrevir a dir que no el veia per por a ser jutjat com a ximple; i més després dels elogis que va rebre dels seus ministres, que tampoc no van gosar admetre que no veien res. L'emperador va sortir en desfilada i la gent no deia res. Tothom estava assabentat de les propietats de la tela. No va ser fins que un nen va exclamar que l'emperador anava nu, que el públic va esclafir en rialles.

El missatge del conte d'**Andersen** és ben clar. Alerta contra la vanitat que amaga el buit i contra la hipocresia, que impedeix dir les veritats

més òbvies. Veritats latents que podem encabir a la nostra realitat política actual. Tant parroquial com nacional.

Només un nen (subjecte que el podríem comparar amb els que per a molts som catalogats com els revolucionaris o els emprenyats), que encara no està sotmès als prejudicis socials, és capaç de cridar el que pensa sense por a l'opinió dels altres. I la realitat política andorrana és aquesta. Una totalment igual a la d'**Andersen**.

La política actual d'alguns mandataris és un vestidor ple d'interessos personals, on els principis socials queden en un segon i tercer pla. Els ètics, pel terra. Els que s'atreixen a parlar o reclamar són etiquetats, catalogats i assenyalats per la generació política més conservadora i ancorada a la cadira del poble.

Al·hora que es dona aquest canvi de pàgina, necessari per a l'evolució en drets socials i la d'un codi ètic, continuem pagant vestits nous a l'emperador i a les emperadrius. Els nens que diuen les veritats, gens apreciats pels mandataris més neoliberalistes, els fan culpables de la si-

Emperadors i emperadrius de centre i de dreta als que potser cal una nova reflexió

tuació de la seva mala gestió pública quan aquests, deixen que el poble es mori de gana. Emperadors i empera-

drius de centre i de dreta als que potser cal una nova reflexió com la va fer llavors ençà, el senyor **Andersen**. Necessitem més nens i nenes que diguin la veritat, sense por al que puguin pensar els altres. Nens i nenes amb valors socialdemòcrates de veritat i no de jaqueta, com algunes emperadrius. =
coordinador Joves PS